

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1181/2020
23.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца Предузеће „Panchini“ доо из Београда, чији је пуномоћник адвокат Бранко Јовановић из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Слободан Голубовић из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 128/15 од 09.11.2017. године, на седници одржаној 23.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 128/15 од 09.11.2017. године, применом члана 395. ЗПП.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 128/15 од 09.11.2017. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 40617/10 од 03.09.2014. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да исплати тужиоцу износ од 325.950,33 динара са законском затезном каматом на овај износ почев од 06.04.2005. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, делимично је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца, преко износа досуђеног ставом првим изреке, а до траженог износа од 493.727,10 динара, са законском затезном каматом на овај износ почев од 04.06.1999. године, до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавеже тужени да му на досуђени износ од 325.950,33 динара исплати законску затезну камату почев од 04.06.1999. године до 06.04.2005. године. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 381.525,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 128/15 од 09.11.2017. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Трећег основног суда у Београду П 40617/10 од 03.09.2014. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев

тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 411.963,23 динара, са законском затезном каматом на тај износ почев од 29.03.2005. године па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу преко досуђеног, а до траженог износа од 493,727,10 динара, са законском затезном каматом на овај износ почев од 04.06.1999. године па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на досуђени износ од 411.963,23 динара исплати законску затезну камату почев од 04.06.1999. године до 28.03.2005. године. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 405.610,00 динара. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је посебно предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, указујући на законске разлоге из члана 395. ЗПП.

Апелациони суд у Београду је решењем РЗ 51/19 од 05.12.2019. године предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији туженог применом члана 395. ЗПП, без ближег образлагања предлога.

Врховни касациони суд није везан предлогом Апелационог суда, па налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог на основу члана 395. ЗПП („Службени гласник РС“ број 25/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20). Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено правноснажном пресудом, а која се ревизијом побија, је исплата. Одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засновани су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, а правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општих интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Оцењујући дозвољеност ревизије, применом члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14), која регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 01.08.2000. године, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 411.963,23 динара који износ очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, због чега је Врховни касациони суд нашао да је ревизија

туженог недозвољена, применом одредбе члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**